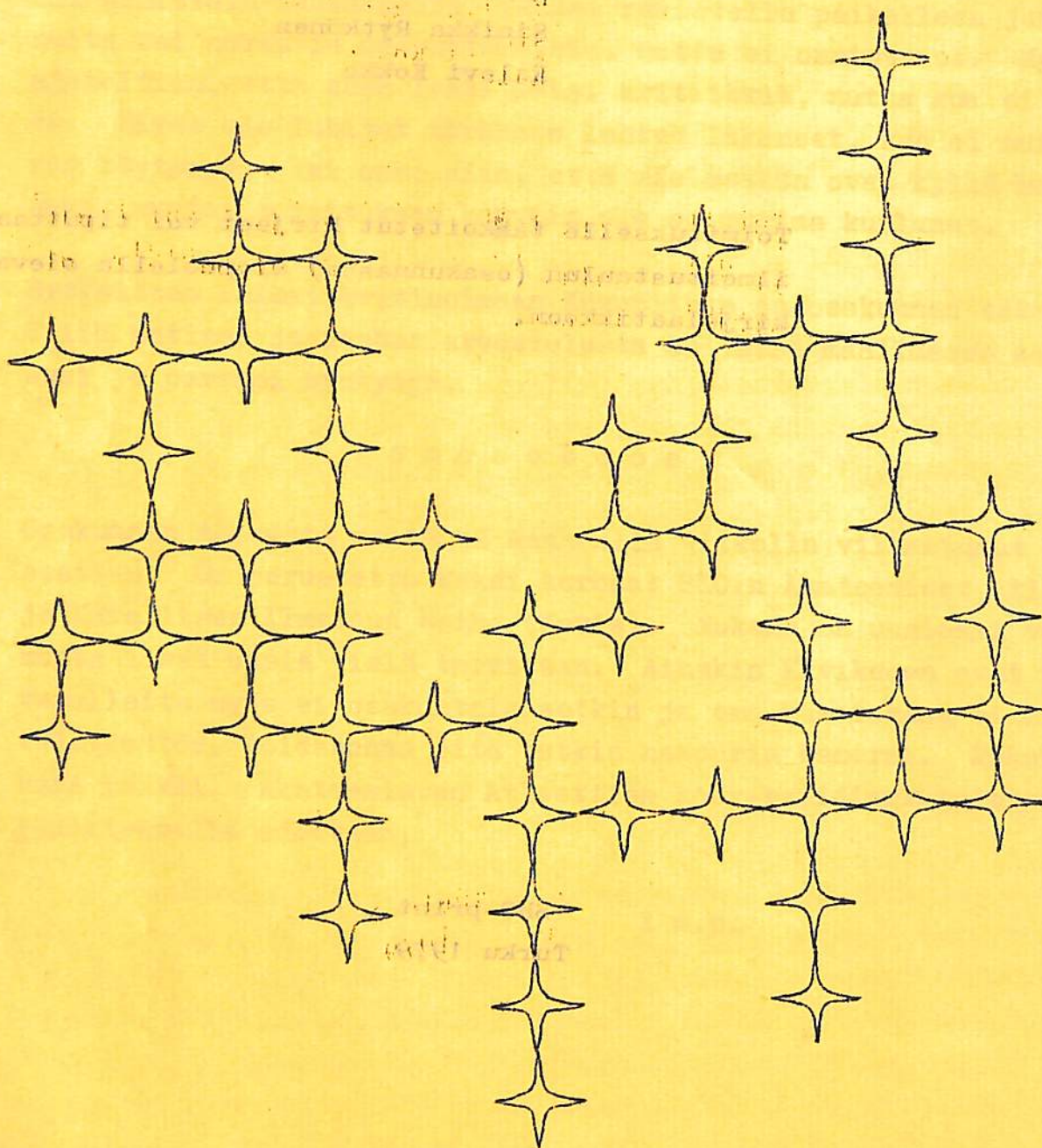

KÄENPIIKA

2/-79

SAVO-KARJALAISEN OSAKUNNAN JÄSENKANNATTAJA

TOIMITUSKUNTA

TOIMITUSKUNTA:

Leena Pesonen
Sinikka Rytönen
Kalevi Kokko

Toimitukselle ta~~l~~koitetut kirjeet voi tiputtaa
ilmoitustaulun (osakunnassa) alapuolella olevaan
kirjelaatikkoon.

SHO-print
Turku 1979

PIÄKIRJOTUS

Turussa 30.3.1979

Siinä sitä nähdään. Väitetään, että kolmannen valtiomahdin, tämän lehdistön valta on suuri. Lehdistö on kuulema kaatanut ja pystyyn pistänyt jopa hallitisisijoita. Mutta eipähän tämä SKO:n kolmas mahti, Käenpiika, ketään heivauttanut. Toimituksella oli nimittäin haukkumalla (vähän) ravistella paikalleen juuttuneita tai nukkuvia osakuntalaisia, mutta ei onnistunut. Myö kun ajateltiin, että edes lehti saisi kritiikkiä, mutta kun ei niin ei. Eivät ole lukijat tarkkaan lehteä lukeneet, kun ei moitittavaa löytynyt. Vai onko niin, että mielessään ovat kyllä murisseet, muttei toimituksen korviin ole se murina kuulunut.

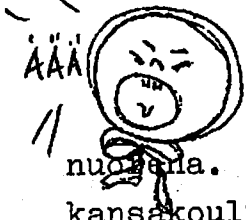
Nyt sitten kaikki kritisoimaan Käenpiikaa ja osakunnan toimintaa. Sillä entisen ja vanhan arvostelusta on tässä maailmassa kaikki uusi ja parempi syntynyt.

o o o o o o o o o

Osakunnan toiminta on tässä menneellä viikolla vilkastunut entisestään. On perustettu kaksi kerhoa: SKO:n Akateemiset Atleetit ja Kuvallisen Ilmaisun Kerho (Kuvis). Mukana on uusiakin voimia, mutta lisää uusia vielä tarvitaan. Airakin Kuvikseen ovat tervetulleita myös ei-osakuntalaisetkin ja oma kamerakaan ei ole välttämätön, voidaanhan sitä tutkia naapurin kameraa. Mukaan vain kaikki. Akateemisten Atleettien body-buildingin tuloksia jännityksellä odottaen,

I. m. p.

INSPEKTORI MANU

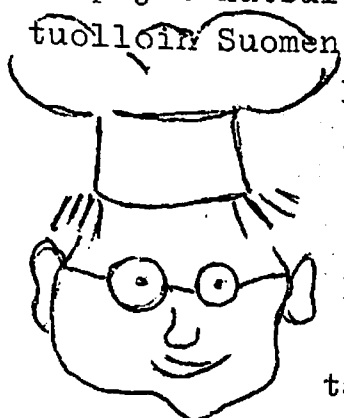
Mauno Mielonen (Manu) syntyi omien sanojensa mukaan "hirmusen kauan sitten, vuonna 1932 Kurkijoella Mielosen perheeseen". Manu matkusti paljon jo nuorena. Sodan sytyttyä jouduttiin evakkoon, ja Manu kävi kansakoulua kotona Kurkijoella, Viitasaarella, ja taas Kurkijoella. Väli rauhan aikaan Mielosen perhe rakensi uuden talonkin Kurkijoelle, mutta taas jouduttiin lähtemään, niin Manu sitten lopettikin kansakoulunsa Pohjanmaalla Ylistarossa. "Silloin oli niin toisenlaista, asioiden tärkeysjärjestys muuttuu sellaisissa tilanteissa, nyt vähän hymyilyttää, kun marssitaan pitkin ja poikin milloin minkin takia. Mutta ajathan muuttuvat."

Ylioppilaaksi Manu kirjoitti Loimaalla. Armeijan loputtua ei Manu oikein tuntenut kutsumusta sinne eikä tänne, mutta kun pääsi Helsinkiin Opettajainvalmistuslaitokseen ajatteli opettajan uraa, mutta niin se vain jäi. Sitten eräänä vuoden 1952 syyskuun päivänä nuori ylioppilas istui auringonpaisteessa Puolalanmäen puistonpenkillä ja tutki Turun yliopiston opinto-opasta. Niihin aikoihin tiedekuntiin pääsi ilman sen suurempia pääsykokeita, mutta aineissa oli tavallisesti jonkinlainen pieni pääsykoe. Maantiede oli ainoa mihin pääsi vielä syyskuun siinä vaiheessa lukemaan, joten Manusta tuli maantieteilijä. Aihe rupesi ilmeisesti kiinnostamaan ajan mittaan, nyt Mauno Mielonen on maantieteenlaitoksen professori.

Menestyksekkään uransa Savo-Karjalaisessa Osakunnassa Manu aloitti vuonna 1953 liittymällä jäseneksi silloiseen Savo-Karjalaiseen Kerhoon, joka järjesti tee-iltoja tiloissaan ylioppilastalo A:ssa. Manu toimi aktiivisesti SKK:ssa ja kerhon muututtua osakunnaksi, myös osakunnassa. Varsinaisen opiskelun loputtua Manu toimi SKO:n kuraattorina vuoteen -60 asti. Ja nyt on osakunnalla ilo pitää Manu inspehtorinaan.

Manun harrastuksista

Manu kertoi harrastaneensa aina kulinariaismia. Jo koulu-aikoina pojat kutsuivat Manua "nissiseksi", Nissinen oli näet tuolloin Suomen ainoa tunnettu mieskokki. Siitä asti on Manu on tutkinut kulinariaistista tiedettä aina kulinaarisen tiedekunnan tohtorin väitöskirjaan asti. Savo-Karjalainen tiedekunta perusti kulinaarisen tiedekunnan 30-luvulla. Tiedekunta oli yliopiston kolmas tiedekunta, tuolloin ei vielä ollut lääketieteellistä tiedekuntaakaan. x) Ensimmäisenä opinnäytteenä silloinen tiedekunnan renkipoika Manu valmisti tomaatti-paprika-salaatin. Ja kun Turun yliopisto täytti 50 vuotta niin Palokunnan talolla pidetyssä kulinaarisen tiedekunnan juhlapromootiossa promovoitiin tehtoriksi Mauno Mielonen. Manu oli tehnyt ansiokkaan väitöskirjansa aiheesta Kulinariaistinen maantiede.

Manu osakunnasta

Tärkeimpänä tällä hetkellä Manu pitää uusien opiskelijoiden mukaan saamista. Vanhojen osakunta-aktiivien on pakostakin opiskeltava, tarvittaisiin uusia voimia. "Kun nyt muutenkin on vallalla tällainen 50-luvun nostalgia, niin voitaisiin osakunnassakin elvyttää 50-luvun perinteitä, esimerkiksi silloisessa beanitoiminnassa oli ajatusta. Uudet opiskelijat, beanit, velvoitettiin suorittamaan tiettyjä pisteitä, joita sai ylioppilaskunnan toiminnassa auttamisesta ja urheilusta. Beanitoiminta keräsi uudet opiskelijat toimintaan mukaan. Nyt ei tietysti voida ja ei kannataakaan käyttää pakkoa, mutta muuten uusien jäsenten osakuntaan mukaan saamiseksi täytyisi löytää jokaiselle uudelle heti joku tehtävä".

"Osakunnan henki oli ennen keskinäistä yhdessä viihtymistä. Osakunta oli virkistäytymispaikka ja harrastustoiminta keskittyi osakuntaan. Siihen aikaan ei opiskelijoilla ollut

varaa mennä kaupungin ravintoloihin, eikä ylioppilaskunnan ravintolakaan mikään ajanviettopaikka ollut. Ei osakunnalla silloin ollut mitään suuria maailmaa syleileviä periaatteita, viihdyttiin vain yhdessä."

"Tuntuu siltä, että t. kin hetkellä opiskelijat tarvitsivat "perhepiirissä"viihtymistä. Nykyään ovat tietysti muualta tarjoukset houkuttelevampia, aikaisemmin ei ollut oikein muuta paikkaa kuin osakunta, se lankesi luonnostaan kokoontumispaikaksi. Luulisin, että uudet opiskelijat tarvitsevat samaa kuin ennenkin, samat perustarpeet ovat opiskelijoiden keskuudessa vieläkin olemassa."

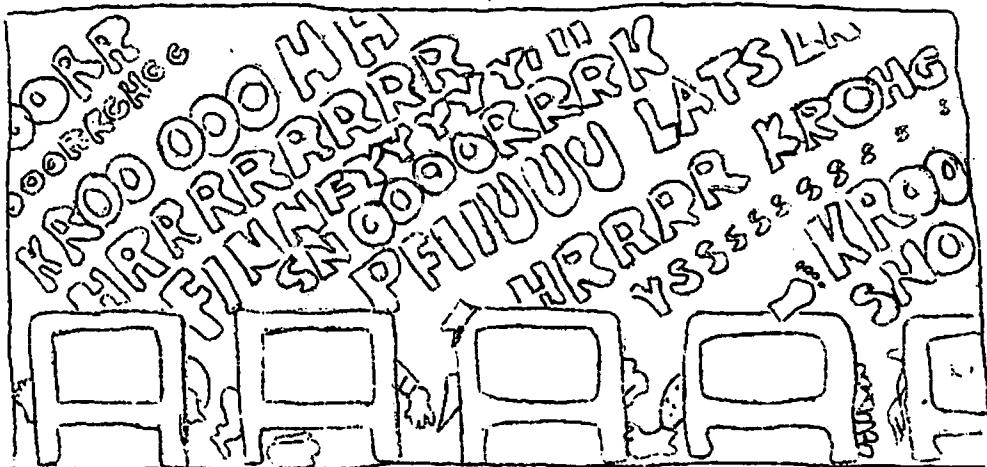
Manun suosiollisella avulla kokkoon
kyhännyt

l.m.p.

x) Kulinaarisesta tiedekunnasta löydät enemmän juttua seuraavasta Käenpiiasta.

Toim. huom.:

Kuvittaja ei ole mallia nähnyt, mutta siitä huolimatta taiteilija varmaan vahvan intuitionsa ansiosta on kuvitustyössä onnistunut hyvin. Eivät vain muotokuvat ole oikein mallin näköisiä....

OSAKUNTAKO ?

KURAMOOTTORISTA VEIVATTUA yöllä 27.3.1979 klo 03.12

Osakunnan hallituksen kokouksen jälkeen ja pyöreän pöydän maistajaritarikunnan istunnon loputtua tuli pipahdettua erääseen tiettyyn Porttiin puhumaan filosofiaa vanhojen täällä käymässä olevien tuttujen kanssa, jotka sattumalta satuivat myös kulkemaan saman Portin läpi. Siinä pilsneriä ryystäessäni tuli mieleeni vanha ajatus, jossa kieltämättä näin rationalisoinnin aikakaudella on itua. Jos kerran väkeä vähennetään työpaikoilta, niin miksei myös työkaluja! Standardisoidaan uudelleen koko mittajärjestelmä. Valitaan mittayksiköksi koppa. Tällä yksiköllä voidaan mitata mitä vaan nykyaikana mitattavaa normatiivista suuretta. Luetellaanpa joitakin tavallisimpia:

yksi koppa = 8 litraa (vetomitta)

yksi koppa = 42.0 cm (pituusmitta)

yksi koppa = 58.80 mk (ilman mitään pantteja, 4. luokassa) (rahamitta)

yksi koppa = 24 (kappalemitta)

Luettelo voitaisiin jatkaa loputtomiin. Em. esimerkeistä saadaan toisin lausuttuna:

yksi litra = $\frac{1}{8}$ = 0.125 koppaa

yksi metri = 2.3809523 koppaa

yksi markka = 0.0170068 koppaa

yksi kappale = 0.041666666666666666 koppaa

Mm. nyt voitaisiin määritellä energiamitta seuraavasti: yksi kalori (merk. cal) = 4.186 Joulea = se koppamäärä, joka tarvitaan kohottamaan 1 vesigranman lämpötila +14.5 °C:sta +15.5 °C:een. Luulen, että se kohoaa helposti, ainakin viikonlopun tansseissa ym. rymyissä.

Olin pitämässä esitelmää Budapestissä huhtikuussa 1976 metrijärjestelmän 100-vuotismerkkipäivän kunniaksi järjestetysissä mittauksen historian konferenssissa. Olen valmis pitämään esitelmiä myös koppajärjestelmän merkkipäivinä.

Jorma K. Mattila

...

Käk-lehden n:o 1, 11.4.1956 piäkirjoitus olkoon esipuheena samasta lehdestä lainatulle kirjoitukselle, joka osoittaa, että samat ne ovat olleet ongelmat ennenkin.

Noin vuosi sitten puhuttiin ylioppilaskunnassa maakuntakerhojen lakkauttamisesta. Tällä hetkellä keskustelu tästä aiheesta tuntuu enemmän kuin tarpeelliselta.

Ylioppilaskunnan toimintaa on arvosteltu varmaankin sen perustamisesta lähtien, mutta hyvin harvoin rakentavassa hengessä. Koska maakuntakerhojen toiminta on oleellisinta ylioppilaskunnan toiminnassa, koskee arvostelu eritoten kerhoja. Mikä kerhojen toiminnassa on oleellisinta? Onko niiden toimittava itsenäisinä yksikköinä vai yhteisen organisaation pikku osasina? Tämä kysymys on osittain ratkaistu antamalla beaanikasvatus kerhojen haltuun, mutta se ei riitä. Kasvatus on usein inhoa herättävä sana, ja pakko on arvatenkin kaikkea muuta kuin innostava.

Kerhojen toiminnalla on ikävä taipumus kangistua kaavoihin. Paras ja varmaankin ainoa tehokas vastalääke on uuden polven mukaansaaminen - mutta vapaaehtoisesti. Mikäli niin ei tapahdu, kerhot ovat vain nimi, kyltti joka ruostumistaan ruostuu.

Nämä seikat huomioon ottaen on ilmeistä parannuksen tarvetta. Mutta halu ja hyvä tarkoitus eivät aina vie tuloksiin. Tarvitaan nopeita ratkaisuja ja henkilöitä, jotka panevat toimaksi. "Yritä eräs!", sano ukko kum akkaansa seinällä kävelemään opetti.

Toimitus.

SAVO-KARJALAISELLE KERHOLLE

" Ja erikoisesti tahtoisin tähdentää sitä merkitystä, joka kerholla on karjalaisen ja savolaisen heimohengen ja maakunta-aatteen ylläpitäjänä." Ylläoleva lainaus on minkä tahansa juhlapuhujan suusta otettu. Kauniisti sanottu, ylevästi ajateltu. Mikäpä sen parempi, jos asiat näin olisivat.

" Leikkikerho." Tämä taas ilmoitustaulun väärin käsittäneen yksityisajattelijan julkituomana. Tuntemattomalle nerolle kädenpuristus!

Kiitosten kuuleminen kerhon toiminnasta juuri tällä hetkellä (hetki vähintään kaksi vuotta) tuntuu aivan samalta kuin vastaanottaa katteeton shekki.

Vilkkaammin toimiva kerho! Onhan niitä laatusanoja suomen kielessä! Ja onhan sitä toimintaa. Alkeellisinkin yksisolui-
nen eläin on herkeämättä toiminnassa. Homo sapiens-lajin edustajilta odottaa kuitenkin toki muutakin kuin pelkkää ameeba-

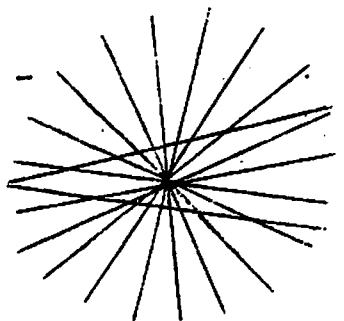
maista harhailua. Räikeästi sanottu vatsahappoisen miehen suulla. Olkoon,, mutta vatsaani ei vaivaa mikään. Jokaisen kerholaisen on kuitenkin pakko uskoa, ettei mitään päämääriä saada aikaan kerääntymällä joka toinen tiistai alakabinettiin istumaan ja peukaloita neuvottomina pyörittämään. Kiusaantuneina odotetaan, että kello armeliaasti vierähtäisi muutaman tunnin, ja velvollisuuskäynti kerhossa olisi suoritettu.

Kun mitään ennakkovalmisteluja ei ole tehty, ei ole suinkaan mikään ihme, jos kukin yrittää kuluttaa aikaansa parhaalla mahdollisella tavalla, aina harrastuksiensa mukaan. Oma, suljettu sisärengas keskustelelee antaumuksella latinan kirjoituksista ja toimen koettaa selvittää trigonometrinen funktioiden ihmeellisyyksiä, loput ehkä viimeisistä muotivirtauksista. Allekirjoittaneesta on kuitenkin varsin usein tuntunut kuin olisi saapunut maailman naistenliiton vuosikokoukseen. Tyttöjen sydämille haluaisin laskea heidän oman etunsa kannalta myös ensiarvoisen tärkeän osavastuun ottamisen ohjelman aikaansaamiseksi. Eräänä päivänä voi näet sattua, ettei vapailla markkinoilla näy uljaista uroista pöykösen pölähtävää.

Ei mitään saa repiä, ettei samalla rakenna, kuuluu eräs sanakiemura. Perustavaa laatua olevana toimenpiteenä pitäisin nykyisen puheenjohtajan mitä nopeinta erottamista. Aivan sopimaton tyyppi kerhon korkeimmalle vakanssille. Se tuhma setä kun ei kuulemma anna kerhon pikkutyttöille tilaisuutta edes tanssin pyörteisiin, vaan julmasti tyrannisoiden on julistanut tuon mitä rakentavimman ja suurinta mielikuvitusta vaativan ohjelman pannaan. Kerhon isäntä jatkakoon virkauraansa vain sillä ehdolla, että viipymättä tilaa kurssin " Rumbaa kotitarpeiksi ". Epäilen viimemainitun kuitenkin arvostavan " Jymy-tupakan " korkeammalle.

Vakavasti puhuen: kerho ei kuitenkaan ole mikään probleemilasten hoitola, jossa leikeillä parannetaan sielullisia traumoja. Jos kehitys tai pikemminkin kehittymättömyys jatkuu näitä ratoja, voimme tottua ajatukseen, että Savo-Karjalaisesta Kerhosta puhutaan in memoriam. Todistuksena sanoilleni voin viitata niihin moniin älykkäisiin henkilöihin, jotka kunnioittavat kerhon tilaisuuksia poissaolollaan. Miksipä tosiaankin hukata aikaansa turhaan, kun sen voi tehdä paljon miellyttävämminkin yksikseen tai kaksikseen kuinka vain kukin harrastuksiensa mukaan parhaiten taitaa.

Parempi kuollut leijona kuin elävä koira!

K kuvallisen
U ilmaisun
V kerho
S SKO

Kerho perustettiin 22.3. ja toiminta lähti liikkeelle varsin ponnekkaasti, mutta kaikesta huolimatta uusia kerholaisia kaitataan vielä. Kerho kokoontuu torstaisin klo 20.00 osakunnassa.

Ainakin aluksi Kuviksen toiminta painottuu kamerataiteen alalle mutta kuten nimestä ilmenee mikään kuvallisen ilmaisun muoto ei ole sille vieras, ja kaikki ideat ja halut pyritään toteuttamaan. Lähtitavoittena on valokuvaus-tiedon ja -taidon kehittäminen ja pitemmän aikavälin tavoittena on osakunnan toiminnan dokumentointi, sekä tiedottaminen osakunnasta. Lisäksi kerhoo pyrkii järjestämään näyttelyjä ja kuvausretkiä sekä tutustumaan valokuva ym näyttelyihin.

Yleisenä periaatteena voidaan pitää sitä, että kauemmin valokuvausta harrastaneet ottavat vakan pois kynttilänsä päältä ja antavat valon loistaa pimeydessä vaan ei pimiössä. Koska tässä tuli kirjoitettua näin paljon valokuvauksesta korostettakoon nyt, että kerhoon liittymiseksi ei tarvitse omistaa kame-
raa.

Kerronpa tässä lopuksi siitä, kun kerholaiset kävivät 25.3. tutustumassa Wäinö Aaltosen Museossa olleisiin valokuvanäyttelyihin. Iloinen yllätys heti alkuun oli se, että Ilkka Koskisen näyttely "Pikimiehiä" oli vielä esillä. Tosin tämä näyttely vaikutti heiman hajanaiselta.

Huomattavasti yhtenäisemmän vaikutelman antoi Matti Kivekkään kehitysvammaisista kertova näyttely "Älä unohda meitä". Tämä näyttely oli hyvin voimakas johtuen suurelta osalta aiheesta. Aihehan oli sellainen, josta ei mielellään puhuta eikä siihen osata suhtautua luontevasti. Siellä kuvia katsellessani tuli vain mieleeni, että vaikuttaako kuva ihmiseen, vai onko se vain häivähdys, joka häipyy heti kun katseensa kääntää pois.

Parhaat elämykset koin kumminkin Annikki Luukelan "Valon tulkintaa" näyttelyä katsellessani. Varsinkin diaesityksessä koin jotain sellaista mitä en ole pitkään aikaan kokenut. Jouduin kokonaan kuvien valtaan. Katselin kuvia sydämmelläni enkä enää silmilläni. Annoin kuvien liukua lävitseni arvostelematta ja kritisoimatta niitä. Hyvin harvinainen tilaane, kun nykyäänhän jokaisen kunnan ihmisen tulee arvostella ja mitailla aina ja kaikkea. Mätä kritiikin vuosisata.

Kalevi

oooooooooooooooooooo

TERVEISIÄ KARJALAISEN OSAKUNNAN VUOSIJUHLISTA

Kävimme tässä joku viikko sitten Jommin kanssa Helsingissä juhlimassa. Olivat esimerkillisesti järjestetyt vuosijuhlat. Pääjuhlassa kaikki sujui juuri niin kuin pitääkin. (Menisipä meillä yhtä hyvin ensi lauantaina.)

Puheita tietysti pidettiin. Useimmissa puheissa käsiteltiin osakuntien uutta nousua, Helsingissäkin on siis ilmiä havaittu. Ja sävy oli yleisesti erittäin optimistinen, onhan optimismin syytäkin. Kaikesta huolimatta sai Savo-Karjalaisen osakunnan tervehdys äänekkäimmät ja pisimmät aploodit. Jommi taas esitti laulutervehdyksen kalevalaiseen malliin. (On meillä hyvä kuraattori!)

Oman lisänsä - arvokkaan sellaisen - antoi professori Erik Tawaststjärnan puheenvuoro Vapaassa sanassa. Kumpi mekin joskus saisimme vuosijuhlaamme juhlistamaan jonkun samanlaisen persoonallisuuden.

Vaan jatkoillapa ei ollutkaan mitään ohjelmaa!! Tässä suhteessa meidän juhlaamme voittaa helsinkiläisten juhlinnat. Mutta ohjelmattomuudesta huolimatta tulihan sitä edustettua jatkoillakin oikein kunnolla ja kauan.

l.m.p.

VIINAN VAROITUKSIA VUODELTA 1644

Nyt, kun vuosijuhlat ovat ovella eikä vaappuunkaan niin perin pitkää aikaa ole ja lisäksi kyykkäkisojen pahimmat kohmelot ovat unohtuneet, lienee viisasta lausua jokunen sana viinasta. Teksti pohjautuu R. Ahtokairin teokseen Pirtua, pirtua! Kieltolaki Suomessa 1.6.1919 - 5.4.1932.

Enämbi viina saattaa ihmisen tomppeliksi,
wiisaat willize ja hullut teke vielä hullummax,
turmele taidon, sytyttä hecuman, saatta capinan
ja punaiset silmät: teke köyhäxi ja kiwuloisexi,
ilmoitta salaisuudet, kehoitta Jumalan wihan,
ja saatta cadotuxen. Sentähden ei yxäkän pidä
juoman enä cuin tarpeexi ja terweydexi. Juoda
myös ilo picarit, eli iloxi ystäväällises cocoxis
ei ole kielty, cosca ylönpaltisuus este-
tyxi tule, ja taito, tieto ja ymmärrys talles on,
ja wircans töihin sovelias. Pitä siis waari otettaman,
ettei yxikän määrä mital ja ylönpaltisudel pacota
ja yllytä toistans (erinomaisesti Nuorucaisia ja
waimo wäke, ja ei yhtäkän) ylize sen Jumalisen tah-
don, woiman, terweyden ja cunniallisuuden.

Siinä sen kuulitte. Ja joku vielä kehtaa väittää, ettei historiasta mitään opi. Epäilijöille suosittelen sovellettavaksi sananlaskua "Kokenut kaikki tietää, vaivainen kaikki kokee".

Jos ystäväsi on yksisilmäinen, katso häntä sivulta. Miten monesti olenkaan jäänyt miettimään, kumpaa sivua sillä tarkoitetaan.

NTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA LIIKUNTAA

Tällä kertaa aiheena on judo, joka on kunnon kohottajana ainakin yhtä tehokas kuin aktiivinen lenkkeily tai jalkapallo, mutta jonka hallitsee vasta silloin kun soveltaa sen periaatteita jokapäiväiseen elämään.

Judon periaatteet ovat vuosituhansia vanhat. Jigoro Kano, joka syntyi v. 1860, kehitti lajin japanilaisesta samuraitten taistelutaidosta jiu-jitsusta. Kano oli kooltaan hyvin lyhyt japanilaiseksikin, minkä vuoksi häntä sorrettiin. Kano ei tästä masentunut, vaan hakeutui vanhojen jiu-jitsu-mestareiden oppiin ja kehittyi taidossa paremmaksi kuin kukaan ennen häntä. Kano huomasi kuitenkin pian, että jiu-jitsun taitajat käyttivät oppiaan väärin: kaupallisiin tarkoituksiin ja vahingoittaakseen toisia. Niinpä Kano kehitti aivan oman opin, johon hän valikoi jiu-jitsun eri suuntien parhaat puolet ja lisäsi niihin omia havaintojaan. Hän kehitti mekaanisesta taidosta henkisen periaatteen, jolle hän antoi nimen judo. 'Ju' tarkoittaa joustavaa, pehmeää ja 'do' on tie tai taito. Judo voitaisiin siis suomentaa 'pehmeä tie' tai 'pehmeä taito'. Kano perusti Tokioon oman koulun, jonka hän risti Kodokaniksi. Hän toi aatteen henkilökohtaisesti myös Eurooppaan. Suomeen judo tuli verrattain myöhään, vasta 1950-luvun puolivälissä.

Meillä länsimaissa judoa harrastetaan melko paljon kunnon kohottajana ja urheilulajina, mutta Kano on tarkoittanut, että se olisi elämäntapa, jota voisimme hyödyntää jokapäiväisessä elämässämme. Judossa on kaksi ohjaavaa periaatetta. Maksimaalisen tehon periaatteen mukaan voima, liike ja toiminta suunnataan mahdollisimman tehokkaasti. Teknisessä mielessä judo perustuu fysiikan lakeihin, vastustajan liikkeiden ja reaktioiden mahdollisimman suureen hyväksikäyttöön ja oman itsensä hallintaan. Yhteisen hyvän periaatteen mukaan judon harjoittajat pyrkivät kehittämään toinen toistaan. Harjoituksissa ei käytetä sellaisia menetelmiä, jotka vahingoittavat toista, samoin tulee sosiaalisessa kanssakäymisessä toimia yhteiseksi hyväksi.

Judo on siis mielen ja ruumiin mahdollisimman tehokasta hyväksikäyttöä, mutta samaa tekniikkaa voidaan käyttää myös kehittämään ihmisruumis mahdollisimman terveeksi ja hyödylliseksi sekä älyllisen ja moraalisen voiman kohentamiseen. Sitä voidaan käyttää esimerkiksi ruokavalion, vaatetuksen, asumisen, sosiaalisen kanssakäymisen ja liike-elämän oppimiseen. Se siis muodostaa elämän oppimisen.

Apuna olen käyttänyt Max Jensenin kirjaa "Judo valkoisesta mustaan vyöhön" ja Suomen Judoliiton monistetta.

Kalle

Tällä kertaa osakunnan uusista vaikuttajista on esittelyvuorossa LEENA PESONEN, osakunnan TIEDOTUSSIIHTEERI

Leena on kotoisin Savonlinnan kaupungista ja tuli Turkuun syksyllä 77 opiskelemaan taloustiedettä, matematiikkaa, tilastotiedettä, sosiaalipolitiikkaa ja työoikeutta. Opiskelustaan Leena kertoi, että se ei ole ollut sitä mitä hän luuli, vaan se on antanut paljon enemmän.

Turun tiedotussihteerimme valitsi, koska täällä oli kavereita. Ja nyt kotiuduttuaan hän sanoo: "Turku on yllättävän mukava kaupunki, mutta ihmiset liian jäykkiä vaikkakin pehmitettävissä." Harrastuksistaan Leena-tyttönen mainitsi musiikin (klassinen), osakunnan ja aineyhdistyksen.

Ja sitten mielipiteitä opiskelijoita lähellä olevista asioista. Osakunta: yhdessäolopaikka jossa tapaa itäsuomalaisia ihmisiä, ylioppilaskunta: avustaa osakuntaa 3000 mk:lla ja kiskoo vuokraa 11509,20 mk:aa vuodessa, aineyhdistys: alan opiskelijoiden asiointien ajaminen, vastaa ammattiyhdistystä - yleensä opiskelijat kokevat aineyhdistyksen läheisemmäksi kuin ylioppilaskunnan.

Lopuksi Leenan tarmokkuuden salaisuudesta laitettakoon lehteen vain: halu vaikuttaa asioihin, ajaa aktiivisuuteen.

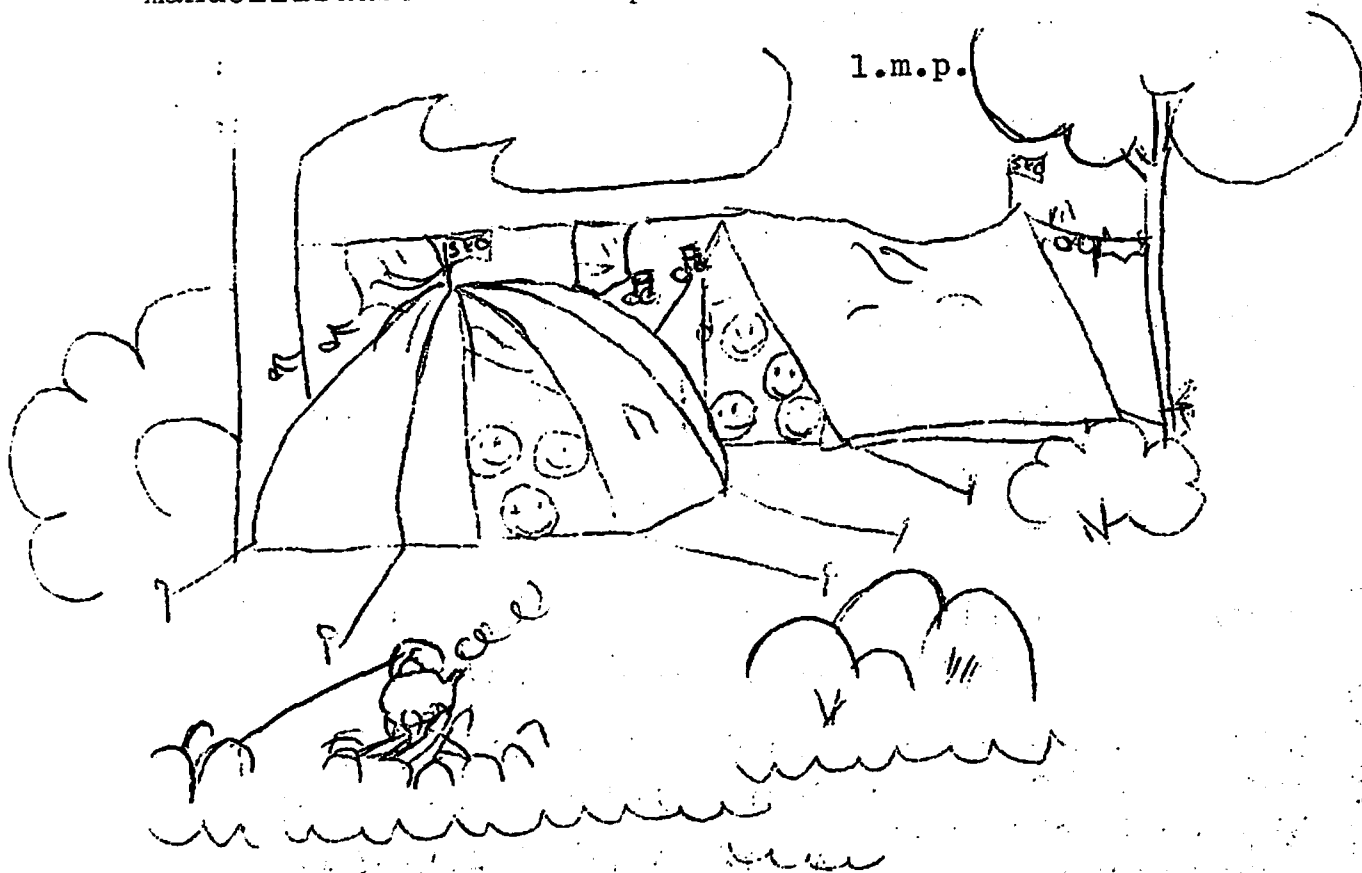
Kalevi

TAVATTAISKO KESÄLLÄKIN????

Ennen muinoin, silloin kun osakannassa kaikkiaan tehtiin paljon muutakin, osakuntalaiset kokoontuivat kerran kesällä yhteiselle kesäretkelle. Nyt kun osakunnassa taas on vilkasta ja talvella pyöritään osakunnassa niin olisi ihan mukava nähdä kesälläkin.

Perimätiedon mukaan on aikaisemmin kokoonnuttu Sulkavan Soudussa. Sulkava on luonnonkaunis paikka Savonlinnasta 20 kilometriä lounaaseen. Nämä soudut ovat varsinainen seutukunnan kansanjuhla; soudukilpailun lisäksi on tarjolla iltamia, tanssia ja muuta mahdollista huvinpitoa.

Siellä sitä sopisi Turun savo-karjalaistenkin telttailla järvimaisemassa lämpimänä kesäisenä viikonloppuna. Muisteltaisiin mennyttä talvea ja suunniteltaisiin seuraavaa. Miltä tuntuu, kiinnostaisiko osakuntalaisia? Voitaisiin tietysti kokoontua jossain muuallakin, Sulkava on vain eräs mahdollisuus. Ruvetaanpa miettimään ideaa.

SKO:n toimintakalenteri keväälle 1979

4.4 vaalivalvojaiset

6.4. Kyläpelimannit esiintyvät osakunnassa

7.4. SKO:n vuosijuhlat ravintola Tauruksessa, jatkot osakunnassa

8.4. Juhlien riäppiäiset osakunnassa klo 19

25.4. osakuntakokous

27.4.-1.5. osakunnan vapputapahtumat

5.-6.5 Helsingin Liisankadun osakuntien vierailu. Saunomista ja teatteria.

Joka viikko kokoontuu:

hallitus maanantaisin klo 20

ChTR maanantaisin klo 21

SKO:n Akateemiset Atleetit keskiviikkoisi klo 18

Kuvallisenilmaisun kerho torstaisin klo 20

jalkapallon tekniikkaharjoitukset lauantaisin klo 14.30

lentopalloharjoitukset lauantaisin klo 11

lenkkisaunat lauantaisin klo 16-18

viikonlopputantsut osakunnassa perjantai- ja lauantai-iltais

naistenkerho sunnuntaisin klo 20 (tarkista aika viikottain)

pingistä voi pelata osakunnassa halujen ja tarpeiden mukaan

Seuraathan TYL:n infopalstaa ja osakunnan ilmoitustaulua!

Pudota ehdotuksesi ja mielipiteesi SKO:n postilaatikkoon, joka on eteisessä!

~ ~ ~ ~ ~
S KUKAAN EI VOI JAADA POIS VUODEN
S PARHAIMMISTA JA PISIMMISTÄ
S JUHLISTA !!!
S
S TOTTA KAI TOLET SKO:N VUOSIJUHLIIN 7.4.
S KLO 19.00 TAURUKSEEN
S
S 57 MK:LLA SAAT: 1) alkukokoukseen 2) keiton 3) pää-
ruuan 4) viinin 5) kahvin 6) alkuböön osakunnassa
S 6) jatkoilla suolausta JA PALJON HAUSKAA!!!
S 7) aamu-uinnin
S ~ ~ ~ ~ ~

SATTEELIA JA TUULELLA...

eli

SKO:laiset Kyykän akateemisissa MM-kisoissa 17.-18.3.1979

Kyykän ties monennet akateemiset MM-kisat järjestettiin tänä vuonna jälleen Helsingissä. Järjestäjänä oli Karjalainen Osakunta. SKO:n pääjoukko lähti kohti pääkaupunkia lauantaina iltapäivällä bussilla kuramoottorin asiantuntevalla johdolla. Siinä vaiheessa kukaan ei vielä ollut kateissa, kaikki käyttäytyivät ihmisiksi. Perille Helsingin linja-autoasemalle tultiin 10 minuuttia aikataulusta edellä, joten ei auttanut muu kuin alkaa odotella luvattua vastaanottokomiteaa, paikalla oli nimittäin vain pari aikaisemmin Helsinkiin tullutta SKO:laista. Kun vastaanottokomiteaa ei alkanut näkyä, lähdimme omin päin osakuntaan Liisankadulle, missä selvisi, että meitä oltiin oltu vastassa jo kahdellakin junalla. Mitä siitä, että olimme ilmoittaneet tulevamme bussilla. Ilta kului nopeasti kyykkäklubin merkeissä osakunnassa, jonne loputkin SKO:n edustajat illan mittaan saapuivat. Yhdeltätoista siirryttiin Vallilaan ylioppilasasuntolan yhteistilaan jatkoille isäntäväen seurassa, bussipysäkillä kuljettiin pitkässä jonossa ja laulettiin kuuluvasti: "Monta pientä elefanttia kulki näin...". Muutamia kunnan helsinkiläisiä katsoivat ihmetellen. Muuten hyvin sujuneet järjestelyt eivät oikein onnistuneet majoituksen suhteen tänä vuonna. Joillakin pojilla ei nimittäin vielä neljän aikaan yöllä ollut paikkaa mihin päänsä kallistaa. Informaatiokatkoksia syytettiin.

Seuraava aamu valkeni meidän mielestämme ihan liian pian. Oli surinkoinen, pakkassää, edellisen päivän navakka tuuli oli tyyntynyt. Tänä vuonna edellisen illan voitelu oli ilmeisesti onnistunut melko hyvin, koska kaikki kyykkääjät saatiin kohtuullisilla ponnistuksilla ylös. Tunnelma oli aamuteellä korkealla, vaikka joltakin oli tupakat lopussa ja joku väitti, ettei pysty heittämään, jollei saa maitoa. Vain vähän myöhässä saavuimme kisapaikalle Taivallahteen, jossa naisten sarjan oli määrä alkaa jo klo 9.00. Helsinki-televisioon oli paikalla ja kuvasi naisten ensimmäisiä otteluita. SKO:n naisten joukkue kohtasi ensimmäisessä ottelussaan Winan eli Viipurilaisen Osakunnan naiset, viime vuotisen voittajan. Ottelu voitet-

tiin täpärästi, vaikka heitettiinkin huonommin kuin koskaan. Tuomarille sattunut kirjausvirhe oli tosin vähällä lahjoittaa voiton vastustajalle. Seuraavana kohtasimme naistensarjan tulevan voittajan, Kiteen Akateemisten kirkastajien naisjoukkueen. Seurasi uramme tuntuvin tappio, vaikka ote olikin hiukan parantunut ensimmäisestä ottelusta. Pronssiottelussa Otasarkaa vastaan heitimme edelleen huonosti, ja kun meillä lisäksi oli ilmeistä epäonneakin mukana, ei ole ilme, että pronssi jäi muutaman pisteen päähän. Neljäs sija kuuden joukkueen sarjassa ei erityisemmin ilahduttanut, se onkin ilmeisesti SKO:n naisten huonoin sijoitus kautta aikojen kyykän akateemisissa MM-kisoissa.

SKO:n kyykkäkunnian puolustaminen oli nyt miesten harteilla. Ensin joutui tuleen A-joukkue. Vastustaja oli Kiteen Akateemiset Kirkastajat II, joka sijoittui lopulta pronssille koko 12 joukkueen sarjassa. Eivät pojat siis huonolle joukkueelle muutamalla kyykällä hävinneet. Miesten sarja pelattiin cup-muotoisena, joten alkusarjassa hävinnyt joukkue putosi armotta jatkosta. Tässä tilanteessa AA-joukkue oli ainoa toivomme. Odotukset olivat korkealla, kun AA-joukkue voitti selvästi ensimmäisen ottelunsa ja pääsi jatkoon. Pettyksemme oli suuri, kun kuulimme, että seuraava vastustaja on Kiteen Akateemiset Kirkastajat, kahden viime vuoden voittaja ja kovakuntoinen tänäkin vuonna ensimmäisen ottelunsa perusteella. Mutta AA-joukkue ylitti itsensä tässä ottelussa, häsisi tosin niukasti Kirkastajille, jotka taas kerran voittivat koko turnauksen. Hopeaa saivat Viipurilaisen Osakunnan kyykkääjät, jotka ennen näkemättömän tiukassa viimeisessä ottelussa hävisivät Kirkastajille muutamalla kyykällä. AA-joukkue sijoittui neljänneksi. Millainen olisikaan ollut AA-joukkueen menestys, jos se olisi heittänyt alkuperäisessä kokoonpanossaan, nythän vain kaksi perustajajäsenistä oli mukana.

Selittely oli suosittua ajanvietettä kisojen jälkeen osakunnassa. Kaikkien myötätunnon sai osakseen se kyykkääjä, joka oli joutunut toteamaan kyykänheiton korviin meneväksi lajiksi saatuaan ilmassa lentävän kyykän korvaansa ja joutui käymään sairaa assa sidottavana. Muut katsomoon lentäneet kyykät ja kartut eivät saaneet aikaan mainittavaa tuhoa. Ilmassa lennelleet kannustushuudot ja herjat vastustajillekaan eivät olleet tänä vuonna niin purevia kuin aikaisem-

min. Toki kuultiin, että Turku on kaunis kaupunki, jonne helsinkiläisten osakuntien kyykkääjät eivät vielä ensi vuonnakaan ikäväkseen pääse pelaamaan, sillä tapana on ollut, että miesten sarjan voittajan osakunta järjestää seuraavat kisat. Joka tapauksessa me SKO:laiset olimme yhtä mieltä siitä, että meillä oli paras huuto-sakki ja jos olisi satanut ja tuullut kunnolla, olisimme muutenkin pärjänneet paremmin. Muutenkin matka oli mahdollittoman mukava. Kaikki pääsivät onnellisesti takaisin Turkuun, vaikka pääjoukko ehtikin vasta viimeiseen bussiin sunnuntai-iltana.

PITÄISIKÖHÄN MEIDÄN MUUTEN HARJOITELLA ENEMMÄN ENSI VUOTTA VARTEN??

ht

Hajanaisia lauseita eräästä keskustelusta

Ollessani SKOAAK-poikien kanssa kuntosalilla tapasin CCT:n uimahallin aulassa pari kaveria. Osakunnan uuden laulunjohtajan Salminen Pekan ja vanhan ystävämme Uosukaisten Harryn. Pekka tuli juuri lihaksiaan trimmaamasta ja Harry oli muuten vain näyttämässä rusketustaan, johon syykin selviää jäljempänä.

Rovaniemen poika Pekka kertoili seuraavaa: Turkuun tulin syksyllä -78 ja Turkuun saadakseni tutustua näihin etelän maisemiin. Ne ovatkin kovin erilaisia kuin kotipuolen maisemat. Harrastelen liikuntaa, kirjallisuutta ja laulamista, mutta en ole löytänyt vielä kuoroa, mihin liittyy. Opiskelen teoreettista fysiikkaa, fysiikkaa ja matematiikkaa. Opiskelu on kyllä ollut sellaista kuin odotinkin, mutta olen silti harkinnut opintosuunnan vaihtamista, jos aloittaisin ensi syksynä biologian opiskelun.

Laulunjohtajan toimestani en vielä osaa paljon sanoa, en ole päässyt siihen sisälle, ei ole ollut juhlia eikä mitään, missä olisi päässyt kokeilemaan, pääasia on, että saa laulaa jossakin. Osakunta on kyllä hyvä asia, sieltä saa ystäviä ja on jotain pientä puuhaa. Kaipaisin kyllä enemmän ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijoita mukaan, nykyisin osakuntalaiset ovat kaikki vanhoja opiskelijoita. Kyykkäkisat menivät tutustumisen merkeissä. On se kumma, kun Helsingistä ei löytynyt maitoa kisa-aamuna. Maitolitra jäi saamatta ja

niin olivat kisat pielessä. Ensi vuonna lähden myös varmasti mukaan.

Lisäksi Pekka kertoi viipyvänsä Turussa ainakin 6-7 vuotta, joten osakunta on saanut pitkäaikaisen laulunjohtajan, niin että eiköhän perinteitä taas synny.

Harry on mies, joka tuo terveiset Brasiliasta: Lähdin matkaan joulukuun 15. ja tulin takaisin maaliskuun 15. päivä. Matkoihin meni kyllä kuukausi: Ruotsi, Tanska, Saksa, Belgia...

Olin opiskelemassa Salvadorin yliopistossa. Paikka on sellainen puolen miljoonan asukkaan kaupunki, kuuma, kostea, ahtaasti rakennettu, etelämaalaisen likainen ja rähjäinen. Asuin sikäläisten opiskelijoiden kanssa. Opiskelutahti on siellä laiskempaa, ikäänkuin oltaisiin töissä. Päivällä ollaan yliopistolla ja illalla harrastetaan muuta. Kaikki opiskelijat saavat stipendin, joka on n. 1500 mk kuussa Suomen rahassa, ja kun elinkustannukset ovat vain puolet siitä mitä Suomessa, sillä tulee mukavasti toimeen.

Etelä-Brasiliassa elintaso on korkea, aivan samaa luokkaa kuin Euroopassa, pohjoisosissa sitä vastoin kehitysmaiden tasoa. Elämäntapa on siellä täysin erilainen, ei ole turhan tarikaa, kun on kuuma ja pystyy olemaan aina ulkona, ei ole rajoituksia minkään suhteen. Jalakapallo ja karnevaalit ovat elämän keskipiste. Karnevaaleja on joka viikko joulukuun alusta aina helmikuun puoliväliin, jolloin ovat pääkarnevaalit.

Periaatteessa maassa on sensuuri, mutta käytännössä ei. Olot ovat jossakin suhteessa jopa vapaammat kuin Suomessa. Presidenttinä on kenraali, mutta kansanedustuslaitos toimii. Maassa on kaksi puoluetta, hallituspuolue ja oppositio.

Jossakin välissä Harrylta luiskahti, että Turkuun on odotettavissa brasilialaisia vieraita, mutta heistähän kuulemme ja näemme sitten.

Kalevi

ÄÄNESTÄ!

SAAT PAREMMIN ÄÄNESI
KUULUVILLE

TYÖN VAALIT 3-4.4

VAARI... KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...
K-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI.

Kun noissa paremmissakin lehdissä on aina palstan pitäjän kuva heti alussa, niin Käk-vaa ikin vaati kuvansa, kuitenkin identiteettinsä suojaten, tähän alkuun.

toimitus

Mitä tekisin, kun kukkaan ei tule minnuu hakemaan tanssimmaa Osiksella viikonloppusin. Mie olen tarkistanu, että teororantti ja hammastahna on oikeen merkkistä.

nimim. "ei mikkään niin kovin pahan näkönen"

Käk-vaari vastaa:

Taidat olla liian vilkasliikkeistä riistaa. Lopeta syäksähately kaljatiskin, toimiston ja lipunmyynnin välillä sekä istu hetkeksi aloillesi. Anna poikien saada sihti kohalleen. Eiköhän sitten reviiⁱrisi jo ala kuulua tanssilattiakin.

Käk-vaari

Toivottavasti Käk-vaari kykenee vastaamaan ja auttamaan seuraavassa ongelmassa. Kun minua on öisin ruvennut etenkin rem-unen vaiheessa vaivaamaan seuraava seikka: voidaanko Nietzscheä pitää eksistentiaⁱlistina, vaikka itse termiä ei vielä ollut hänen aikanaan muotoiltukaan selkeästi?

nimim. "intellenntti ei kun intelligentti"

Käk-vaari vastaa:

Komplementaarisen analyysimetodin avulla Käk-vaari kykenee totaalisesti falsifioimaan Nietzs^een antalogisen ajattelun oletettua eksistentiaⁱlistisuutta koskevan argumentin. Eli koska N oli kaikkea muuta kuin eksistentiaⁱlisti, on esittäⁱmäsi aongelma kvasiprobleemi ja voit säästää rem-unesi muuhun, kauniimpia unia!

Käk-vaari

Toim. huom: el^kkää hyvät lukijat kyselkö t^am^mösiä, toimitukselta mennee päivä kirjotellessa oikein näin vaikeita sanoja vahalle.

Voisiko Käk-vaari kertoa minulle itsestään, torstaina esimerkiksi, vaikka Hämeen Portin koilliskulmassa olevassa kahden hengen pöydässä?

nimim. "kypsää miestä etsivä"

Käk-vaari vastaa:

Käk-vaarilla on muita menoja torstaisin. Sitäpaitsi Käk-vaari ei vielä ole niin kypsä.

Käk-vaari

Ps. Ukkokodin osoitteen löydät puhelinluettelosta.

Taas pistää toimitus omat kommenttinsa välliin:

Siinä sitä nähdään, että eräille hyvin kypsässä iässä oleville tämä ikäasia on erittäin arka.

Mitä minun pitäisi tehdä, kun inhoan odottamista. Aamulla joudun odottamaan bussia, luennoilla odotan, että ne loppuisivat ja kotona sitten sitä, että äiti laittaisi ruokaa. En kestä!!!!

nimim. "Kuolemaa odottava"

Käk-vaari vastaa:

Odottavan aika on pitkä. Silloin KUN inhoat odottamista niin lakkaa odottamasta: kävele luennoille, tee siellä ahkerasti muistiinpahoja ja kotona valmista ruokasi itse. Tule huomamaan, että et ehdi odottaa - ehkä jopa päinvastoin.

Käk-vaari

KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...
...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI...KÄK-VAARI

Hyvät lukijat!

Tälle palstalle voi kukin lukija lähettää nimimerkin suojassa omia polttavia ja arkaluontoisia kysymyksiään. Käk-vaarimme osaa antaa neuvon joka asiaan. Kokemuksella. Kysymykset voi pudottaa osakunnan eteisessä olevaan lukittuun SKO:n postilaitikkoon.

toimitus

NOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO

Jos sinua ihastuttaa tai vihasuttaa tai muuten vain ajatuttaa ja kirjoituttaa, niin kirjoitapa Käenpiian yleisönosastoon - se saattaa helpottaa. Kirjoitukset voit antaa suoraan toimittajille tai pudottaa osakunnan uuteen hienoon postiloutaan, joka on eteisessä ilmoitustaulun luona.

Osakunnan miespuolisille vätyksille!

Tämä ei sitten ole mikään tiettyyn henkilöön kohdistuva herjaus, tämä on tiettyihin henkilöihin kohdistuva haukkukirjoitus. Mie vaan ihmettelen, että minkä takia jotkut yleensä ovat kiinnostuneet osakunnasta, onko hallituksessa ym. istuminen joku erityinen ilo vai mikä kun TEKEMINEN ei niinku kiinnosta. Kyllähän nämä luomakunnan kruunut käyvät hallituksen kokouksissa (enemmän kuin ovat poissa) ja saattavat puhuakin jotain, mutta toteuttaminen jääkin sitten naisten harteille. Eihän siinä tietysti mitään, pääasia että tulee tehtyä, mutta miun luontoon ottaa moinen vetelyys!

YKS ÄKÄNEN AKKA

ps. Onneks on joitakin poikkeuksia meijänkii hallituksessa, ettei mene luottamus koko miessukupuoleen.

OSAKUNNAN VIIHTYISIN TILA

Osakunnassa ei viitsi olla, kun siellä on niin kolkkoa.

Osakunnan viihtyisin tila on lukossa, sitä käytetään keskimäärin kaksi kertaa kaksi tuntia viikossa.

On vaihtoehtoja:

1) Osakunnan kabinetti on aktiivisessa käytössä. Pian se kuitenkin ei ole osakunnan viihtyisin tila, siitäkään huolimatta että siivousvuorot jatkuvasti ja jotenkin automaattisesti lankeavat samoille henkilöille - mieluiten sellaisille, jotka käyttävät sitä kerran kuussa.

2) Osakunnan kabinetti on lukossa, eikä osakunnassa ole viihtyisää paikkaa.

"Kolmas vaihtoehto"

SKO:n toimihenkilöt 1979

Inspehtori	Mauno Mielonen	
Hallitus:		
I kuraattori	Jorma Mattila	Piispankatu 6 B 16 TKU 50 puh. 24386
II kuraattori	Timo Juuti	Hämeenkatu 1, Tku 50 puh. 334854
isäntä	Taavi Tirkkonen	Yo-kylä 2B 8, Tku 51 puh. 377505
emäntä	Seija Väärä	Yo-kylä 5B 34, Tku 51
pääsihteeri	Juha Niittylä	Yo-kylä 2B 10, Tku 51 puh. 23508
kulttuurisihteeri	Kalevi Kokko	Yo-kylä 10D 27, Tku 51 puh. 19659
sisäasiainsihteeri	Veli Takala	Yo-kylä 1C 16, Tku 51
ulkoasiainsihteeri	Sinikka Rytkönen	Yo-kylä 2B 11, Tku 51 puh. 23514
taloudenhoitaja	Helena Termälä	Kerttulinkatu 3B, Tku 50 puh. 333649
Muut virkailijat:		
tiedotussihteeri	Leena Pesonen	Kotkankatu 1B, puh. 443511
nuori isäntä	Lauri Saarento	
apusihteeri	Sinikka Rytkönen	
apuemännät	Liisa Kärkkäinen, Sirpa Tuominen, Terttu Hottola	
järjestysmiehet	Lauri Saarento, Taavi Tirkkonen, Matti Vornanen	
oluenmyyjät	Helena Termälä, Juha Miettunen	
lipunkantajat	Matti Vornanen	
airueet	Antero Johansson, Liisa Kärkkäinen	
lipunmyyjät	Pirjo Levänen, Satu Miettinen	
liikunnanohjaaja	Kalevi Kokko	
arkistonhoitaja	Terttu Hottola	
laulunjohtaja	Pekka Salminen	